

Kees Simhoffer over zijn Proloog- produktie „De laatste bloem“:

„Als schrijver kun je niet alle risico's vooraf inbouwen“

Een schrijver kan jaren bezig zijn en werk in de boekhandel hebben liggen, zonder dat meer dan pakweg honderd mensen buiten „het wereldje“ weten wie hij is. En opeens verandert het beeld en wordt de onbekende naam bekend. Zo ook de naam van Kees Simhoffer, auteur van „De laatste bloem of de torenfiat van Babel“, het spel dat de toneelwerkgroep Proloog deze week in première bracht voor de hoogste klassen van het basisonderwijs.

Kees Simhoffer (36) kwam halverwege de voorstelling geruisloos binnensluipen, omdat hij in verband met zijn werk de aanvangstijden van 2 uur niet had kunnen halen. „Ik ben leraar Nederlandstalig aan een opleidingsschool voor kleuterleiders in Maastricht“, vertelt hij na afloop van de voorstelling. „en kon zodoende niet eerder komen.“ Het leraarschap zit hem niet dwars, al brengt het onvermijdelijke spanningen met zich mee. De tijd om „De laatste bloem“ te schrijven heeft hij uit zijn vakantie moeten lichten. „Meer dan een maand lang heb ik elke dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zitten schrijven in de school. Daar was het lekker rustig in vakantietijd en thuis kun je je het je gezin niet aandoen. We hebben drie kinderen (van 7, 6 en 1 jaar) en woonden op een flat. Sinds kort wonen we beter en als ik nu de opdracht had gekregen van Proloog, dan zou ik niet naar die lege school zijn gegaan.“ Het spel voor Proloog was ook voor hem een experiment. Tot dusverre had hij een roman gepubliceerd („Een

been in het zand“) en een groot aandeel gehad in de totstandkoming van het Sienties Sjaboon Theater, een productie van het Schrijverstheater van het Groot Limburgs Toneel. Verder waren er wat beloften, waarvan er twee inmiddels bewaarheid zijn geworden. In december speelt de Haagse Komedie een eenakterprogramma van zeven auteurs, en een van de stukken is Simhoffers „De dag dat het spijkers regende, dronken we melk van een zieke koe“, terwijl in het voorjaar van '71 bij Manteau een tweede roman uitkomt, „De Knijpkat“. Verder ligt bij het Groot Limburgs Toneel een avondvullend stuk van Simhoffer, „Een postzegel van vijftien cent“, dat wel geaccepteerd is, maar nog even in de ijkast blijft, totdat enige acteurs die het zouden moeten spelen, ontdooid zijn.

HARDHEID

Hoe dan ook, Kees Simhoffers proza en toneelwerk was en is over 't algemeen „voer voor volwassenen“ en in de kritiek is met name

een zekere hardheid gesignaleerd. Zelf zegt hij over die hardheid: „Dat is wel waar, ik weet van mezelf dat ik nogal cynisch schrijf en ik heb dan ook goed moeten opletten toen ik „De laatste bloem“ schreef. Aan de ene kant kun je als schrijver niet alle risico's van tevoren inbouwen. Je moet vrijuit schrijven en dan pas kijken wat in verband met je opdracht wel en niet kan. Het oorspronkelijke script voor „De laatste bloem“ was twee keer zo dik. In samenwerking met regisseurs en spelers is het uiteindelijk spel ontstaan. Van de kant van Proloog is ook controle gekomen, zoals in het geval van een scène over kinderen en ouders. Na hun kritiek zag ik in, dat mijn tekst en mijn idee hierover de toeschouwers een klap hadden gegeven. Maar als ik het niet had geschreven, was ik ook niet op allerlei andere dingen gekomen.“

AANSLUITING

Kees Simhoffer kreeg als opdracht onder meer mee, een zekere aansluiting te vinden bij het vorige programma voor het basisonderwijs, „Kermis in de hel“, dat op zich weer een variatie was op „met andere woorden“. Hij vond die aansluiting in het begrip associatief. Spelend met denkbeelden en woorden, ontrold het spel zich zelf. Ho-

verhaal is niet meer dan een rode draad. „Ik was getroffen door dat vorige programma“, zegt Simhoffer. „Het was erg goed gedaan en de kinderen konden het associatief ook aan. Alleen is de een nu eenmaal de ander niet en moest ik mijn eigen aard wel volgen bij mijn eigen programma. „Kermis in de hel“, vond ik persoonlijk wat te esthetisch, te vervreemd van de dagelijkse werkelijkheid.“

Ik heb dacht ik een geëngageerder stuk gemaakt.“ Kees Simhoffer gelooft, dat kinderen dezelfde problemen aan kunnen als volwassenen over 't algemeen, mits die problemen voor hen vertaald zijn. In „De laatste bloem“ komen bijvoorbeeld zaken als „Oorlog en Vrede“ en „Blank en Zwart“ aan de orde. Simhoffer: „Als je dat eenvoudig doet, een beetje relativerend en zonder de bevrijdende uitwijkmogelijkheid van humor te laten vallen, dan wordt dat door kinderen goed gepikt. Kinderen... ik preten-

deer niet dat ik hen doorgrond. Ik denk alleen dat kan, wat ik geschreven heb. Meer kun je niet doen, anders begeef je op het terrein van de sociaal-psychologen, raaraltheologen, onderwijsdeskundigen, enzovoorts.

KEUZE

De vraag of hij een keuze overweegt tussen full time schrijven en schrijven naast het leraarschap, beantwoordt hij ontkennend. Twee romans en vier toneelproducties leveren hem al bij; al 10 mille op... „En bovendien“, zegt Simhoffer, „vind ik les geven en bezig zijn met taaloverdracht helemaal niet vervelend. Op 't ogenblik zijn een paar leerlingen en ik bezig met een onderzoekje naar de taalontwikkeling van de kleuters in Maastricht. Dat soort dingen boeien me en om die reden ook, werk ik met veel plezier aan een kleuterboekje. Dat gaat „Tarzan moet even met z'n vader naar de supermarkt“ heten en schuwt de „volwassen“ problemen ook al niet.“ Maar dat je als auteur nauwelijks of helemaal niet van de pen kunt leven, vindt Kees Simhoffer op zich wel een kwalijke zaak. Een standpunt, dat je van een als „links“ bekend staande schrijver ook moeilijk anders verwoord had kunnen horen.

vrijdag 27 november 1970

EINDHOVENS DAGELAD

De laatste bloem of de torenflat van Babel

Heeft het in Limburg bij het GLT nogal wat voeten in aarde voor men toekomst aan een uitvoering van Kees Simhoffer's (36 jaar, leraar in Maastricht) stuk „Een postzegel van vijftien cent“; Toneelwerkgroep „Proloog“ in Eindhoven heeft een voorbeeldig tempo ontwikkeld bij de uitvoering van „De laatste bloem of de torenflat van Babel“. Simhoffer schreef dit stuk uiterst conscientieus gedurende de laatste „grote vakantie“.

Het was tweemaal te lang en samen met „proloog“ werd het stuk teruggebracht tot een aanvaardbare lengte en vorm. Het laatste was ook niet eenvoudig, want de eerste inktorting leverde een loodzwaar stuk op, waar kinderen van 10 à 12 jaar — voor wie Proloog „De laatste Bloem“ op het repertoire nam — zich aan zouden vertellen, als de acteurs dat al niet voor hun gedaan zouden hebben. Het resultaat van het collectieve wer-

ken was deze week te zien. De pers — Proloog weet zeer goed hoe met deze lieden om te springen — werd uitgenodigd gelijk met een groep jeugdigen uit de bovenomschreven leeftijdsgroep.

Reactie

En het programma — in alledaagse taal — sloeg aan. De zaal reageerde alert en adequaat. (Hoewel het natuurlijk wat dubieus is als niet-kind uit te maken of adequaat hier gebruikt mag worden. Waarmee ik maar wil zeggen, dat we onszelf als toeschouwer fors dienen te relativieren.)

Simhoffer gebruikte als hoofdthema's van zijn stuk: geweld en massificatie. Voor de liefhebber is er dus engage-

ment genoeg, maar het is opgediend in voor kinderen herkenbare vormen. Het woord oorlog speelt geen rol, wel het beeld soldaat. En belangrijk is de scène, waarin de eenling het moet opnemen tegen de groep. Zo gebeuren die zaken nu eenmaal op de speelplaats — of bestaat dat woord niet meer? En ruimte in huis/flat, daar heeft iedereen mee te maken, zeker omdat die ruimte alsnaar beperkter lijkt te worden, doordat elk huis toegankelijker wordt door een te ver doorgevoerde rationalisatie in de bouw, die tot gevolg heeft dat er een pijnloze uniformiteit in woonmogelijkheden ontstaat.

En als men nu zou denken dat „De laatste bloem...“ een somber stuk is, dan heeft men het wel fors mis. Want in de Eindhovense Globe heerste een uitermate vrolijke stemming bij de aanwezigen. Zeer terecht; in de re-

actie van Jurg Molenaar, in het stuk zelf en in de ideeën aangeboden door de spelers zitten tal van grappen, die goed overkomen.

Poppenspeeltechniek

Namen van spelers noemen heeft een wat obligaat karakter, daarom kan het gelaten worden. Wat wel geweten mag worden is, dat Piekje Damen — meespelend — een paar staaltjes poppenspeeltechniek laat zien, waar het Zwarte Theater uit Praag nog wai van leren kan.

Met dit stuk maakt Proloog veel goed van de valse start van dit seizoen: de musical „Alexander Sanktboom“, een programma met drie eenacters. Het enthousiasme van de jeugd loog er ook niet om; getuige het feit dat de kinderen na de voorstelling — was er eigenlijk wel exact een begin en eind? — moeiteloos besit namen van de schippyballen, die in grote getale een rol hadden in het stuk. Theater en spelruimte overlappen elkaar hier volledig. Een aardig voorbeeld van integratie, waar men hier en daar dachten verlegen zit.

URIAS NOOTEBOOM

FRIKKEN EN FRATSENMAKERS VAN PROLOOG MET „VROLIJKE“ FEITEN

(Van onze kunstredactie)

EINDHOVEN — Dat het Westbrabantse onderwijs — op incidentele uitzonderingen na — praktisch geen gebruik maakt van de diensten van toneelgroep Proloog blijft te betreuren na het bezien van de jongste première „De laatste bloem of de torenflat van Babel“ van de Maastrichtenaar Kees Simhoffer. De 50 en 60 klassers van een basisschool, die de voorstelling zagen, hebben aan dese „kermis der verwarring“ enorm veel plezier beleefd. Een plezier waarbij je voorzichtig wordt met de pedagogische vinger dar bedenkingen (niets is volmaakt). Jurg Molenaar voerde (nog) de regie over een beweeglijke groep spelers, die de verwarrende kermis tot een feest vol voetangeltjes en klemmetjes maakte.

Proloog wil, door middel van de relatie tussen creativiteit en berichten uit de samenleving, kinderen op een plezierige wijze vertrouwd maken met onze uiterst gecompliceerde wereld. De werkelijkheid bevatte-lijk maken en niet voor kinderen

verhullen. Zij zien het toch. Maar wat moeten ze ermee? Verwerken, combineren en op elkaar laten reageren, zegt Proloog. Ze zijn daarbij overgeleverd aan frikken (onderwijs) en fratsenmakers (toneel). Het onderwijs indoctrineert de kinderen nog teveel vanuit bestaande ordes. En het toneel?

Simhoffer en Molenaar hebben de spelers volop de gelegenheid gegeven de fratsenmakers uit te bangen in dit stuk. Simhoffer levert — veelal met bestaande teksten (om van Eburg, Van de Waarsenburg, Ikor-CVK) — een flink stuk maatschappijkritiek, gevat in collages van toneelfragmenten, poppenspel (Pleke Dassen), beweging, diaprojectie, liedjes, aftelrijmpjes e.d. Hij hield een enorme hoge torenflat. Als je boven bent, ben je bekaf (het stuk is wat te lang en te overladen). Het verkeert, oorlog en vrede, sport, t.v., droomwerelden der welvaart, rassensdiscriminatie, geweld, woontoestanden, Philips etc, alles krijgt „straf“. Je kunt je kritiek op deze maatschappij niet zo gek denken of het komt wel aan de orde. Het

gebeurt allemaal op een speelse manier en de beleevingswereld van het kind schijnt — gezien de reacties — wel aan te sluiten bij deze wijze van presenteren. Natuurlijk is dit ook een vorm van indoctrineren (bij de liedjes lag het er soms duimendik op), want je neemt stellingen in, die niet vrijblijvend zijn. Wat de kinderen ermee doen hangt daarbij ten eerste af van wat de spelers en de onderwijzers er nadien mee doen. Zoals bekend bezoeken de spelers na de voorstellingen de scholen en krijgt het onderwijzend personeel steeds uitvoerige handleidingen van Proloog om mee te werken. Dan eerst zal ook blijken of de kinderen het als realiteit of als kindertje ervaren hebben. Dat wordt in tijdens zo'n voorstelling niet duidelijk.

Opvallend was, dat Proloog langzamerhand toch steeds meer probeert de kinderen rechtstreeks bij het spel te betrekken. Er was soms sprake van een leuke wisselwerking, al zal dit deel van het spel nog verdere uitbouw vragen. Af en toe begon het te lijken op een echt werkwinkel met schippyballen,

bloemen, kastjes, heen-en-weer-groep dans etc. Het is echter nog te vrijblijvend en te weinig sensitief. Toch een voorstelling, waarmee op scholen uitstekend gewerkt kan worden: waarmee een kind zich inderdaad bewust kan worden van het feit dat er anderen zijn en dat er dingen zijn die, al zijn ze nieuw, bevreemdend of bedreigend, toch de moeite waard zijn om aandachtig te benaderen.

Om het onderwijskader in West Brabant wat meer op de hoogte te stellen van de werkwijze en de bedoelingen van Proloog wordt er maandagavond 30 november op Bouvigne een introductie-avond gegeven met het stuk afbraak. De vier grote gemeenten van Brabant subsidiëren de groep naar gelang de activiteiten in het gebied. De subsidie van Breda bedraagt b.v. f 3000 per jaar; die van Eindhoven f 130.000. Tilburg en Den Bosch liggen daar tussenin, maar aanmerkelijk hoger dan Breda. Die subsidie is een honorering van de getoonde belangstelling, die van

HENK EGBERS

26 november 1970

Limburgs Dagblad

DE STEM

Proloog met levendige introductie

De Limburgse schrijver Kees Simboffer heeft uit een aantal teksten en ideeën van medewerkers van Proloog een voortreffelijk introductie-programma samengesteld, dat onder de titel „De laatste bloem of de torenflat van Babel” vanaf deze week voor leerlingen van de lagere school wordt gespeeld. Voortreffelijk is het programma vooral omdat heel eenvoudig maar daarom juist doeltreffend wordt ingehaakt, om actuele problemen zoals woningnood en machtsmisbruik.

In een vauwel aantrekkelijk bewegingspel zijn deze zaken spelenderwijs ingebouwd, goed herkenbaar maar beslist niet schokkend. Een vrucht aan prachtig materiaal zoekt voor die herkenbaarheid. Springballen dienen voor fietsen en paarden en stoplichten, kussens en kisten bijvoorbeeld voor de bouw van een torenflat, waarin mensen niet voldoende aien hebben om volop te kunnen leven (de spelers maken er een hele mooie scène van).

Daarnaast wordt functioneel gebruik gemaakt van dia's en vertelt een tekenfilmje in zober schetsen over de ellende van oorlogen.

Pieke Dassen zorgt daarbij met zijn wonderlijk elegante en lenige poppen voor vrolijke noten en lichte verwarring.

De onderdelen van het programma worden aan elkaar geknoopt met meestal satirische gedichten en liedjes en zorgvuldig gekozen teksten. Het opgetogen spel van de groep acteurs, die de kinderen bijna constant bij het programma betrekken, maakt dit programma tot een van de meest levendige en doelbewuste toneelintroducties die wij tot nu toe van Proloog hebben gezien. De nieuwe sociaal-pedagoog, Jan Smets, heeft bij dit programma een toebereiding gemaakt, die zoals gewoonlijk een uitstekende basis is voor voorbereiding en „nabespoling”.

JAN PAUL BRESSER

De laatste bloem: positief jeugdtoneel

door C. J. A. GENDERS

EINDHOVEN, 24 nov. — Toneelwerkgroep Proloog richt zich met haar nieuwste programma, dat gistermiddag in Eindhoven in première ging vooral op de twee hoogste klassen van de basisschool. Het werkstuk heet „De laatste bloem of de torenflat van Babel” en is samengesteld door Kees Simboffer op basis van teksten en ideeën van een grote groep medewerkers.

De onderneming heeft een tweeledig doel, want zij wil niet alleen de fantasie van de kinderen loslaten, maar vervolgens ook hun creativiteit in verband brengen met de samenleving, als het ware om te bewijzen dat die creativiteit ook hanteerbaar is in de omgang met mensen.

Zo zijn de grote problemen van de grote wereld bijgebracht in een soort feestelijke ark van Noach, waarin acteurs en kinderen bezig zijn met werkelijk veelomvattende problemen zonder daarbij een zeur gezicht te trekken.

De laatste bloem stelt zich daarmee op tegenover de alledaagse beïnvloeding van het kind juist door een bewuste stellingname tegenover de oorlog (bijv. in tegenstelling tot het bloedige geschiedenisonderwijs), tegenover de woningnood en het machtsmisbruik, steeds getrans-

poneerd in beelden van kinderlijke verbeelding.

Bloemen slaan model voor mensen, klein leed voor grote ellende. Gedichten en dialogen daartussendoor hebben een satirische inslag en maken het geheel tot een zeer ongewoon kinderstuk.

Het kan echter op grond van de aangevoerde problemen geen bestaan leiden zonder voldoende voorbereiding op school, waar het overigens een goede plaats kan vinden binnen het totaalteltonderwijs, dat in de basisschool steeds meer een kans krijgt.

Intussen is De laatste bloem los van de onderwijstechnieken, die hier duidelijk een grote rol moeten spelen en waarover Proloog wel frequent van gedachten zal wisselen met het betrokken onderwijskader, een gecompliceerde maar interessante collage van liedjes, lichtbeelden, toneelfragmenten en beweging, waarbij de groep acteurs opgetogen werk verzet.

Het poppenspel van Pieke Dassen samen met het diaverhaal van Jan Swinkels over de laatste mensen op aarde, die van voren af aan kunnen beginnen maar het geen zier beter doen, reken ik daarbij tot de meest fijngevoelige elementen van dit programma, dat tot stand is gekomen in de regie van Jurg Molenaar.



het is glanzhelder
het is glanzhelder voor mij
het is glanzhelder voor jou
het is glanzhelder voor ons
het is glanzhelder voor jullie
het is glanzhelder voor hen
dat wij nikkers
ons niet langer laten negeren

aardgasmeteropnamecontroleur



een heel gevone man hoor



een doodgevene man

er was eens een turk in hohoken
die mocht van zijn kostvrouw niet roken
want dat stonk als de hel
maar de turk deed het wel
en toen heeft ze hen doodgestoken

rattattat
daar gaat de dode soldaat
rattattat
van de straat hebben ze hen opgeraapt
rattattat
waarom lieren om een soldaat?
rattattat
we hebben soldaten zat
rattattat



is hij dood?
is hij getroffen?
is hij door een kogel getroffen?
geen mens die het weet
is hij door een kogel getroffen?
waar zou hij geboren zijn?
de mensen zeggen in janklanken
wie heeft hem hierheen vervoerd?
hij lag dood aan de weg
waar zou hij geboren zijn?
de mensen zeggen in wagenklanken
wie heeft hem hierheen vervoerd?
aan de weg heeft men zijn lijf gevonden
hij lag leed aan de weg
is hij door een kogel getroffen?
zijn message knelt aan zijn zij en kust hem
zijn moeder nadert in tranen
de kapitein brengt een saluut aan de dode rekrut
en beveelt hem kort en bondig
beervan

LAATSTE BLOEM OP TORENFLAT VAN BABEL

PROLOOG leert kinderen spelend onderscheiden

BLOEMEN bij de vleet, bloemen van papier, door schoolkinderen gemaakt en meegebracht naar de voorstelling van Proloog: „De laatste bloem op de torenflat van Babel”. De spelers nemen de bloemen dankbaar aan, gaan er het toneel mee versieren, roepen naar en lachen wat met de kinderen.

De zaallichten doven en de voorstelling begint. Om het verhaaltje dat er als een dunne draad doorheen loopt, gaat het niet. Daar worden allerlei situatietjes tegen aan gezet, zoals kinderen ze zouden spelen en met dingen, waar kinderen mee spelen. Met kan-goeroe-ballen bijvoorbeeld. Prachtige paarden, of fietsen, of zelfs verkeerslichten; met blokken en holle kubussen, kleintjes en grotere. Daar wordt een torenflat mee gebouwd: in de open hokken van verschillende vormen past telkens net een mens, opgevouwen of niet en als je er zo een stel naast elkaar ziet is het een frappant beeld van het eng behuist zijn. De gehorigheid (de Babelse spraakverwarring) wordt er wel bij gespeeld. Een cowboy ontvoert een meisje. Jongens spelen cowboytje. Rata-tata. Er valt er een dood. Echt of maar gespeeld? Er is een vers op. Er is een recruit die door een sergeant gedruid wordt. De oorlog komt ter sprake, de oorlogen. In simpel getekende dia's zie je de verwoestingen. Er is één meisje over, één bloem (niet letterlijk) op die torenflat, want die is ook weg) en één jongen. Samen kweken zij de bloem op, er komen massa's bloemen. En kindertjes. Die groot worden. Mannen in allerlei beroepen. En weer soldaten. En weer oorlog. Totdat er nog maar één meisje over is, één jongen en één bloem.

Dit zijn maar een paar grepen uit wat er vijf kwartier lang gebeurt. Het programma is een variant op vroegere programma's van Proloog („Kermis in



KEES SIMHOFFER

de hel” van vorig jaar bijvoorbeeld) voor de vijfde en zesde klassen van het lager onderwijs. Er zit wel een duidelijke ontwikkeling in. Toen werd nog meer van het toneel uit gedacht en zo werd het ook aangeboden: twee clowns en een clownmeisje le-

verden er het dragende kader voor. Nu zijn die er niet meer, maar wordt er met allerlei dingen uit de wereld van de kinderen iets gemaakt, dat ook best toneel mag heten, maar het gaat erom kinderen in voor hen herkenbare beelden te laten zien wat er aan de hand is in de wereld waarin zij spelen en hoe hun spelletjes daar iets mee te maken hebben. (Er is een uitvoerige toelichting beschikbaar, waarin Jan Smeets, de nieuwe sociaal-pedagoog van Proloog, dat precies aangeeft. En goed.)

Het is niets schokkends, als u dat soms mocht denken, het blijft het spelenderwijs laten ontdekken. Daar zijn weer allerlei hulpmiddelen bij gebruikt: dia's, poppen van Piekje Dassen, liedjes, teksten en verzen — de laatste minder abstract ook kinderlijker en dus sprekender uitgebeeld (meestal) dan vorig jaar.

De kinderen volgden alles alert, maar je zou van hun onderwijzers moeten horen, hoe zij er feitelijk op reageren. Dat ze een deel van het spelvak bestormden, toen daar al die kangeroeballen voor het grijpen lagen, lag wel voor de hand. Het was ook zo bedoeld en het had voor wie bleef zitten kijken een mooi effect.

ANDRÉ RUTTEN

De laatste bloem op de torenflat van Babel.
Samenstelling: Kees Simhoffer. Regie: Jurg Moenaar.
Spelers: Marlies Hamelink, Helen Jurriink, Theo Roding, Piekje Dassen, Pieter Hees, Jan Cornelis Nootboom, Ton Selter, Cees Wijn. Toneelwerkgroep Proloog, Globesaal Stadschouwburg Eindhoven, 23 november 1970.

DE TIJD
DINSDAG 24 NOVEMBER

Proloog in
schouwburg

„De laatste bloem” stimuleert kritische instelling

Voorstelling: „De laatste bloem op de torenflat van Babel”, introprogramma voor de hoogste klassen van het basisonderwijs; samenstelling Kees Simhoffer. Toneelwerkgroep Proloog; regie Jurg Moenaar; muziek Jean Lambrechts; decor Joop Gijzen; beweging Adriaan Adriaansen. 23 november 1970. Stadschouwburg (Globesaal), Eindhoven.

Met een kleurrijke show, vol vaart en beweging, gekruid met een pittige dosis maatschappijkritiek, houdt Proloog de leerlingen van het basisonderwijs vijf kwartier lang: op het puntje van hun stoel om ze tenslotte de kans te geven het spel van de acteurs onder elkaar voort te zetten. Zo wordt in „De laatste bloem op de torenflat van Babel” de lijn doorgetrokken, die zich ook in de intro-programma's van vorige jaren al duidelijk aftekende.

Was bij eerdere gelegenheden een clownsduo het bindmiddel, waardoor de heterogene elementen van een programma als dit bijeen worden gehouden, dit keer heeft de voor de samenstelling verantwoordelijke auteur Kees Simhoffer alle gebeurtenissen aaneengeroepen met een heel simpele intrige: twee jongens gaan op zoek naar een meisje, dat door een woeste bandiet is ontvoerd. Tijdens de achtervolging doen zich situaties voor, die tot allerlei associatieve zijprongen leiden. Soms zijn die overgangen nogal abrupt, maar dan is er altijd nog voldoende kijkplezier voorhanden om toch geboid te blijven door wat zich allemaal afspeelt op het met

EOD

EINDHOVENS DAGBLAD

SCHRIJVER

Kees Simhoffer is de schrijver van „De laatste bloem op de torenflat van Babel”, een spel, dat tooneelwerkgroep Proloog deze week in première bracht.

blokken, plastic ballen en door de kinderen zelf vervaardigde bloemen gestoffeerde podium.

Natuurlijk is ook Piekje Dassen er weer met zijn voortreffelijk op de fantasie van het kind geente poppenspel, maar ditmaal tevens met een beperkt tekstaandeel. Daar wordt dan meestal hartelijk om gelachen ook als het om letterlijk dooernstige zaken gaat. De tekstweergave is trouwens helemaal een zwak punt van dit door Jurg Moenaar geregisseerde programma. Er wordt door sommige acteurs te snel en te zacht, door enkelen zelfs ronduit slordig gesproken en dat treft des te meer, omdat in vorige jaren de stimulerende van de taalvaardigheid altijd een belangrijke factor van deze intro-programma's vormde.

Het hier gesignaleerde manco hangt uiteraard samen met het streven om het optreden van de acteurs zo eenvoudig en vanzelfsprekend mogelijk te laten zijn. Dat bevordert de identificatie in niet geringe mate, zodat het verlies aan overdracht daarmee weer gedeels in dit programma spelenderwijs worden geconfronteerd met bepaalde aspecten van hun eigen school- en woonsituatie en dat hun kritische zin op dat punt wordt geprikkeld. „De laatste bloem” is meer dan een vrijblijvend buitenschools middagje; het vraagt om een goede follow-up in de klas en voorzover het aan Proloog ligt zal het die zeker krijgen ook.

KAREL VAN MUYDEN